

Arrest

nr. 324 966 van 11 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. LEJEUNE
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DE JONG *loco* advocaat C. LEJEUNE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 oktober 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 6 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland. Ze werd op 27 augustus 2020 internationale bescherming toegekend (Zie “Eurodac marked Record” in het administratief dossier). Uit de vervallen Griekse

verblijfsvergunning die ze neerlegt blijkt dat ze werd erkend als vluchteling (Zie Griekse verblijfsvergunning in het administratief dossier). Deze verblijfsvergunning was geldig tot augustus 2023.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene

informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt om te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hoewel de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) stelt dat haar gezondheid goed is, verklaart ze tijdens haar persoonlijk onderhoud dat ze te kampen heeft met nachtmerries, lijdt aan een type depressie en aan het irritable bowel syndrome oftewel IBS (NPO, p.13). Ze legt na het persoonlijk onderhoud ook nog een psychologisch rapport neer. Wat betreft haar medische problemen en het feit dat ze te kampen heeft met het IBS, legt ze geen stukken neer die kunnen staven dat ze effectief aan dit syndroom lijdt, laat staan dat ze kan aantonen in welke mate ze hier hinder van ondervindt. Er kan dan ook worden besloten dat ze omwille van de problemen met haar darmen niet in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen omdat ze niet in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien. Uit de documenten die ze neerlegt ter staving van haar mentale problemen, blijkt dat ze verklaard heeft dat ze onder andere last heeft van een algemene tristesse, een depressief humeur en slaapproblemen. Volgens het verslag van de klinisch psycholoog heeft ze een angst-depressief syndroom in combinatie met emotionele uitputting en somatisatie. De verzoekende partij gaat om de twee weken naar de psycholoog en volgens dit attest blijft de verzoekende partij psychologisch kwetsbaar. Uit deze documenten kan echter niet blijken dat de verzoekende partij omwille van haar psychologische problemen niet in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien en door haar psychologische kwetsbaarheid niet in staat zal zijn om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Bovendien maakt ze niet aannemelijk dat ze geen toegang zou hebben tot medische verzorging in Griekenland. Op basis van het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij is een 39-jarige man. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 6 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland. Ze werd op 27 augustus 2020 internationale bescherming toegekend (Zie "Eurodac marked Record" in het administratief dossier). Uit de vervallen Griekse verblijfsvergunning die ze neerlegt blijkt dat ze werd erkend als vluchteling (Zie Griekse verblijfsvergunning in het administratief dossier). Deze verblijfsvergunning was geldig tot augustus 2023. De verzoekende partij verklaart dat ze gepoogd heeft om haar Griekse verblijfsvergunning te verlengen maar dat ze hier niet is in geslaagd omdat er een fout werd gemaakt door de Griekse asiendiensten (NPO, p.4). In plaats van haar verblijfsvergunning te verlengen voor drie jaar hebben ze dit verlengd van 27 augustus 2023 tot en met 26 augustus 2023. Er kan dus vanuit worden gegaan dat de verzoekende partij op heden niet meer over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

Uit de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust inderdaad bij het Commissariaat-generaal, doch eens hieraan is voldaan, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan de verzoekende partij zelf en niet aan het Commissariaat-generaal toe om het bewijs te leveren dat zij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt wel dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigen van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar

kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigen van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Er moet bijgevolg worden nagegaan of de verzoekende partij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

In de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij over een hoge mate aan zelfredzaamheid beschikt. Zo heeft ze toen ze Syrië verlaten heeft werk gevonden in Turkije en Libanon (NPO, p.6-7). Ze was ook in staat om naar Griekenland te reizen waar ze de nodige documenten kon aanvragen zoals een verblijfsvergunning, sociale zekerheidsnummer en fiscaal registratienummer (NPO, 9, 12 en Bijkomende vragenlijst M-status). Ze was in staat om verschillende sociale contacten te leggen in Griekenland, op verschillende plaatsen te verblijven in Griekenland en op verschillende plaatsen tewerkstelling te vinden (NPO, p.9-11). Ze was ook in staat om een advocaat te contacteren toen de problemen met haar Griekse verblijfsvergunning opdoken (NPO, p.4-5). Al deze zaken wijzen op een hoge zelfredzaamheid die haar kunnen helpen om aan eventuele problemen die in Griekenland zouden kunnen opduiken het hoofd te bieden. Uit haar verklaringen blijkt de verzoekende partij ook over een uitgebreid (familiaal) netwerk heeft in Europa en in Syrië. Zo verklaart ze dat ze een neef heeft in België en vele neven heeft in Duitsland, Zweden en Noorwegen (NPO, p.9). Uit haar verklaringen kan ook blijken dat ze nog connecties heeft in Griekenland (NPO, p.9-11) en dat haar vader haar financieel heeft gesteund toen ze nog in Turkije verbleef (NPO, p.7). Ze verklaart op de DVZ dat ze verblijft bij een vriend wat tevens wijst op hulp van haar sociaal netwerk in België (NPO, p.30). De verzoekende partij toont niet aan dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen beroep zou kunnen doen op dit netwerk om aan eventuele problemen in de wachtperiode die ze moet overbruggen om haar verblijfsvergunning te verlengen het hoofd te kunnen bieden. De verzoekende partij lijkt ook over de nodige financiële middelen te beschikken daar ze zelf haar vlucht uit Syrië heeft geregeld en daar 3000 dollar voor heeft betaald (Verklaring DVZ vraag 32). De verzoekende partij toont niet aan dat ze op heden niet meer over dergelijke financiële middelen beschikt.

De commissaris-generaal wijst in dit opzicht terecht naar de mogelijkheid om de verlenging van de Griekse verblijfsvergunning vanuit het buitenland online aan te vragen bij de Griekse overheidsinstanties. De verzoekende partij kan dus eenvoudig reeds vanuit België de verlenging van haar Griekse verblijfsvergunning aanvragen om zo de wachttijd die ze moet overbruggen in Griekenland in afwachting van haar verlenging van haar Griekse verblijfsvergunning zo kort mogelijk te maken.

Verder dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij twee advocaten contacteerde om het probleem met de verlenging van haar Griekse verblijfsvergunning op te lossen (NPO, p.4). Deze vertelden haar dat ze moest wachten op antwoord van de Griekse autoriteiten (NPO, p.4). De verzoekende partij besloot echter niet te wachten op een antwoord van de Griekse autoriteiten omdat ze reeds had besloten naar België af te reizen (NPO, p.4). Het is echter de verantwoordelijkheid van de verzoeker om internationale bescherming om de rechten die verbonden zijn aan haar status af te dwingen en hierbij het nodige geduld uit te oefenen. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke door reeds te vertrekken zonder het antwoord van de Griekse autoriteiten af te wachten. Ze verklaart tevens dat ze geen enkele moeite heeft gedaan om verder navraag te doen bij de Griekse autoriteiten of haar advocaat of haar Griekse verblijfskaart in orde is omdat ze besloten heeft om naar hier te komen. Dit getuigt niet van de nodige interesse in haar eigen vluchtproblematiek.

Er moet bijgevolg worden besloten dat de verzoekende partij beschikt over een netwerk die haar de nodige ondersteuning kan bieden en zelf over de nodige zelfredzaamheid en middelen beschikt om, in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar de verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat ze het slachtoffer was van uitbuiting door haar werkgevers en ze moeilijk werk kon vinden door het feit dat ze de taal niet sprak kan ze niet worden gevolgd. Uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat ze weldegelijk toegang had tot de arbeidsmarkt door haar verschillende contacten in Griekenland (NPO, p.9-11). Ze toont niet voldoende aan dat ze de nodige inspanningen heeft geleverd om de taal te leren. Ze verklaart dat ze hiervoor diende te betalen en dat ze via caritas geen lessen kon volgen omdat ze niet in een opvangcentrum verbleef (NPO, p.9 en p.11-12). Het feit dat ze voor deze lessen diende te betalen, toont echter niet aan dat ze hier geen toegang tot zou hebben. Daar ze tewerkstelling had, lijkt het alsof ze de nodige middelen had om hiervoor te betalen. Verder toont ze niet aan dat ze de nodige stappen heeft ondernomen om gratis taallessen te bekomen. Ze verklaart naar Helios en Caritas te zijn geweest maar kon zich niet registreren (NPO, p.12). Uit haar verklaringen blijkt niet dat ze beroep heeft gedaan op andere instellingen of de Griekse overheid om gratis taallessen te bekomen.

De verzoekende partij brengt naar in het verzoekschrift dat ze racisme ondervond tijdens haar werk en soms helemaal niet betaald werd door haar werkgevers. Deze situaties kunnen echter niet worden beschouwd als daden van vervolging of ernstige schade. De incidenten die de verzoekende partij beschrijft zijn onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling in haar hoofde. Bovendien heeft de verzoekende partij geen stappen ondernomen om het onrecht dat haar werd aangedaan aan te kaarten bij de bevoegde instanties. Het is de verantwoordelijkheid van een begunstigde om internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de lidstaat die haar deze bescherming heeft verleent. De verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

4. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

6. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting staat het volgende vermeld:

"De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt nog een recent psychologisch rapport te hebben willen neerleggen maar ze heeft niets ontvangen van de psycholoog, daarom verwijst ze naar eerdere rapportering hierover die haar zeer grote kwetsbaarheid bewijst, waardoor een groot risico bij terugkeer naar Griekenland op verregaande deprivatie. Bovendien heeft ze geen garantie dat haar documenten nog geldig zijn en op een aanvraag tot verlenging staan geen termijnen wat een impact heeft op de terugkeer. Ze stelt erg afgezien te hebben in Griekenland, in die mate dat ze zelfs niet durfde terug te keren naar het opvangcentrum, ze heeft nog steeds angstaanvallen, er was veel discriminatie en ze hoopt op een stabiel leven en de realisatie van gezinshereniging met haar gezin. Ze hoopt na zeven jaar haar gezin terug te zien."

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

5.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat de verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. De verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Door louter te verwijzen naar haar eerder neergelegde medische documenten betreffende haar mentale gezondheid, te poneren dat ze nog steeds angstaanvallen heeft en te wijzen op het feit dat haar psycholoog geen bijkomende attesten heeft doorgestuurd, doet ze geen afbreuk aan de in de beschikking opgenomen grond. In de hierboven gestelde beschikking wordt uiteengezet dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Noch uit de bijgebrachte documenten noch uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat haar medische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e). In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunningen nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Griekse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat ze geen garantie heeft dat haar documenten nog geldig zijn en op een aanvraag tot verlenging geen termijnen staan, wil wijzen op haar vervallen Griekse verblijfsvergunning en de wachttermijn dewelke ze moet doorlopen, kan verwezen worden naar wat hierover in de beschikking werd vermeld. Hierin werd vastgesteld dat ze niet alleen over een hoge mate van zelfredzaamheid beschikt maar ook dat ze een uitgebreid familiaal netwerk en de nodige financiële middelen heeft om haar te helpen om aan eventuele problemen het hoofd te bieden waarmee ze te maken zou kunnen krijgen in de wachtperiode tussen het aankomen in Griekenland en de vernieuwing

van haar verblijfsdocumenten. Bovendien blijkt uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier dat ze reeds via digitale weg een vernieuwing van haar verblijfsdocumenten kan aanvragen om op die manier de hierboven vermelde wachttermijn zo kort mogelijk te houden.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Daar de verzoekende partij op deze elementen niet ingaat en nalaat te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking werd gesteld, kan ze geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 28 januari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
---------------	-----------------

M. DENYS,	griffier
-----------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS